

Сањајмо загрљени – Драгојла Дивјак Топаловић

СУТРА ЈЕ МОЖДА ДАЛЕКО

Не, не желим да ти останем
суза у оку
провлачећи се као изнемогла сена
застала на угаженој стази
где сваки лист
издише без последњег трептаја
кроз дубине нестанка.
Не чекај...
Не саплићи се по шипражју док луташ
разгрни мисли
и пробуди заспале снове
не допусти да
варнице срца закључаш ћутањем.
Не бежи од себе
не бежи од љубави
како год ја сам ти
тананим нитима уткана у душу
чезнем да те дотакнем
да уз тиху музику поветарца
одиграмо најлепши плес
и додирнемо плаветнило бескраја.

А не би било ни тог јутра да не помислим
на тебе.

Кажи ми да ме волиш

нека то буде данас
јуче је склизнуло у неповрат.
А сутра?
Сутра је можда далеко.

ТАМО ГДЕ СЕ ЉУБАВ ДОДИРУЈЕ

Знаш...
Нисмо ми од оних
који вапе за љубављу
довољно је имамо у себи.
Остављени смо на пучини
да нас хладни таласи бију
додирнувши леднике.
Сачињени од искрица светлости
побегли смо од разјареног ветра
и остали под окриљем златнога Сунца.
Спојили смо душе и
волимо се онолико
колико је потребно да корачамо
загрљени у ноћи
обасјани звездама
спуштени на рамена Месеца да
сањамо
о свету где се само
љубав додирује

НЕЗНАНКА

Спустићу се тихо баш у снове твоје
мисао си моја , посебна и јака
и не слутиш оне, дуге неспокоје
да за тобом чезне сањива Незнанка.

Тело ми прожима недостижна тајна
тананим нитима у машту се скрила
са тобом ме веже једна звезда сјајна
топлим ме додиром немо опчинила.

Скривени погледи теби су незнани
невидљива љубав све нас више спаја
и кад јутро сване, а Сунце порани
са осмехом нежним усред загрљаја.

Теби за њом душа у трагању лута
иако су жеље несигурне, танке
бледа нада среће губи се и плута
док те буде шапати твоје Незнанке.

